

حضرت زینب(س)؛ اسطوره‌ای پایان‌ناپذیر



تاریخ شیعه، تاریخ مظلومیت و مصیبت است، روزی در عزای رسول خدا(ص)، روزی در ماتم شهادت خیرالنسا(س)، روزی در اندوه غربت و شهادت علی(ع)، روزی در عزای شهادت غریبانه حسن(ع) که جگرش را پاره کردند و روزی دیگر در ماتم عظیم‌ترین حادثه تاریخ که عاشورا و حسین(ع) بود.

تاریخ شیعه، تاریخ مظلومیت و مصیبت است، روزی در عزای رسول خدا(ص)، روزی در ماتم شهادت خیرالنسا(س)، روزی در اندوه غربت و شهادت علی(ع)، روزی در عزای شهادت غریبانه حسن(ع) که جگرش را پاره کردند و روزی دیگر در ماتم عظیم‌ترین حادثه تاریخ که عاشورا و حسین(ع) بود.

حضرت زینب(س) آنچنان درسی به جهانیان داد که صبر را اسوه خویش و عاشورا را با همه وقایع بزرگش تحمل کرد زیرا او بزرگترین خواهر رنج دیده عاشورا است.

به گزارش خبرگزاری فارس از مشهد، حضرت زینب(س) از زمان تولد و پرورش که در دامان ولایت به دنیا آمده بود همواره عصاره همه رنج‌های خلقت را چشیده بود و در گواه این بیان می‌توان گفت حضرت زینب(س) چه از زمانی که مادرش صدیقه کبری، حضرت فاطمه در کمال مظلومیت به شهادت رسید و او مونس زخم‌های پدرش علی شد و چه از زمانی که برادرش امام حسین(ع) و خاندان پاک و مطهرش در جلوی چشمانش بر روی خاک‌های داغ کربلا تکه تکه شدند، این عطوفت و نمونه بارز صبر و استقامت در سیره‌اش موج می‌زد.

در روایات نقل شده است، آن زمان که حضرت زینب(س) در دامان ولایت به دنیا آمدند پیامبر عظیم‌الشان اسلام حضرت محمد(س) در سفر بودند و هنگامی که از سفر بازگشتند فرشته وحی جبرئیل امین بر پیامبر نازل شد و فرمود: ای محمد اسم این کودک را زینب (صبر) ناگذاری کن چرا که به راستی این خواسته خدای متعال است و به فرموده پیامبر اسم نخستین فرزند حضرت علی(ع) این‌گونه از طرف خدای یگانه برگزیده شد.

حضرت زینب(س) از زمان تولدش تا به امروز نه زینت پدر بلکه زینت خلقت همه انسان‌ها شد، بهتر است بگوییم زمانی که پدر بزرگوارشان علی (ع) را از خانه به بیرون کشیدند و مادرش حضرت فاطمه(س) را مانند یاسی کبود کردند آنچنان برادران کوچک خود را دلداری می‌داد که گویی او فاطمه‌ای دیگر است.

و به راستی همین صفات او در سیر زندگی با واقعه کربلا به اوج می‌رسد، جایی که او از بلندای تل زینبیه نظاره‌گر واقعه کشتاری عظیم بود که یزیدیان زمان با امت پیامبر(س) کردند.

مظلومیت زینب آنجایی تداعی‌گر می‌شود که با گذشت هزاران سال از واقعه به شهادت رسیده شدن مادر بزرگوارشان حضرت فاطمه(س) خانه‌ای که او در آنجا به دنیا آمده بود سال‌ها مانند نگینی در قلب مدینه می‌درخشید.

چیزی که از زینب(س) اسطوره‌ای پایان‌ناپذیر ساخته است این است که زینب کبری(س) مادر دو شهید از شهدای کربلا به نام‌های محمد بن عبدالله و عون بن عبدالله است، چرا که او با دست خود لباس جنگ بر تن دو فرزندش پوشانید و هر دو را در رکاب مولایش حسین(ع) به قربانگاه عشق فرستاد و او پس از شهادت فرزندان به سوگ آنان نشست زیرا که این دو قربانی را برای آن مرد بزرگ بسیار کوچک می‌دید و نگران آن بود که با اشک او در دل مولایش شرم یا اندوهی راه یابد و او که سراپا عشق حسین(ع) بود آرام به خیمه پناه برده تا با برادر روبه‌رو نشود و به راستی از این است عشق! و شگفت از دریای معرفتی که در وجود این شیرزن جاری است.

تاریخ شیعه، تاریخ مظلومیت و مصیبت است، روزی در عزای رسول خدا(ص)، روزی در ماتم شهادت خیرالنسا(س)، روزی در اندوه غربت و شهادت علی(ع)، روزی در عزای شهادت غریبانه حسن(ع) که جگرش را پاره کردند و روزی دیگر در ماتم عظیم‌ترین حادثه تاریخ که عاشورا و حسین(ع) بود.

اما ای زینب، ای جگرگوشه رسول خدا(ص)، ای دردانه علی(ع)، ای میوه دل زهرا(س)، رحلت تو تکرار همه مصیبت‌ها است، مرور همه رنج‌ها، خاطره‌ها و ماتم‌ها است و یاد غربت تو یادواره مظلومیت‌های بی پایان خاندان اهل‌بیت نبوت است به راستی تو آئینه تمام نمای مصیبت‌های خاندان عصمت و طهارتی است.

درود و سلام بی پایان خدا بر تو و بر اهل بیت رسول خدا(ص)